

Les oběšenců II

Krve by se ve mně nedořezal. Všechny svaly v těle mi ztuhly a nebyl jsem mocen žádného pohybu, ba dokonce ani myšlenky, či slova... První, co jsem si začal po nějaké době uvědomovat, bylo jakési nutkání k oprátce vykročit, s tím, že jedním správně, že jiná možnost není... Už už jsem se chystal k prvním krokům, když se ve mně ozval silný pud sebezáchovy, otočil jsem se a na roztřesených a podlamujících se nohou jsem utíkal, co mi síly stačily. Pryč, pryč od tohoto děsivého místa. A tak jsem běžel zpátky, ale kam? Třeba zpět do ústavu, ale hlavně pryč z tohoto podivného lesa oběšenců!

Když jsem doběhl do ústavu, zavřel jsem se v laboratoři, že tu přečkám noc a pak, že se uvidí. Třeba to, co jsem viděl, byl jen pouhý přelud, jakýsi zlý sen... A jestliže mí spolupracovníci opravdu oprátkám neunikli, zbyl jsem s naším projektem sám, což mi přinese mnohé výhody. A spoustu peněz. Při této myšlence se mi podařilo trochu se uklidnit a posléze dokonce i usnout.

Při probouzení jsem cítil jakési omezení v pohybu. Opatrně jsem se rozkoukával, a když jsem zjistil, že jsem zavřený v opičí kleci, popadl mě opět strach. Co se to, proboha, děje? Vždyť od laboratoří mám klíče nyní už jen já...

Netrvalo dlouho a zaslechl jsem šramot a neurčité tlumené zvuky. Přicházejí! Ale kdo?!? Opice!!!

Opice v bílých laboratorních pláštích. Byl jsem zděšen. Netušil jsem, co může následovat. Opice se mezi sebou dorozumívaly svými opičími skřeky a mě si prozatím vůbec nevšímalý. Po jakési „opičí debatě či diskuzi“ se pustily do práce!!! Přípravovaly cosi pomocí laboratorních přístrojů. Asi po hodině práce se ke mně dvě z nich přiblížily s injekcí v ruce. Byl jsem šílený strachem... Aplikovat mi injekci přímo v kleci nebylo složité, klec jsem měl skoro těsně kolem těla. Přece jen byla dimenzovaná na menšího tvora... Nevím, zda jsem omdlel hrůzou, anebo to byl následek látky, kterou mi opice vpravila do těla. Každopádně, když jsem se probral, byl jsem sám a všude byl klid a tma. Pak jsem zase usnul.

Druhý den jsem zjistil, že v ostatních opičích klecích jsou zavřeni mí kolegové. Přestože jsem si byl skoro jist, že v lese byli na oprátkách zavěšeni celou vahou svých těl, tady se zdálo, že dýchají. Ale nijak se neprojevovali. Snažil jsem se na ně nejprve šeptat, později jsem řval ze všech sil. Nic. Další den se opakoval stejný scénář – pracující opice, injekce mně i mým spolupracovníkům, bezvědomí... A tak to šlo pravděpodobně několik dní; nevím už přesně jak dlouho, přestal jsem vnímat čas. Jen mi bylo divné, že nepociťuji žádné běžné potřeby – hlad, žízeň, vyměšování. To jediné, co jsem po několika injekčních dávkách začal vnímat, bylo výraznější ochlupení rukou. Jinam jsem si nedosáhl, abych dokázal zjistit, jestli se to děje ještě někde.

Po několika dalších aplikacích „opičího séra“ jsem si povšiml, že opice, která mi píchá injekci, má poněkud holé a hladké ruce. Ruce?! Co to vlastně říkám? Opice a ruce? Proč ne horní končetiny? Protože tohle opravdu byly ruce!

Teprve nyní se mi rozsvítilo. Při práci na našem projektu jsme si v zápalu a vidině moci nad lidstvem a vůbec vším živým nepovšimli, že nás opice pozorují při našich pokusech, učí se a získávají znalosti a netušené schopnosti. Učily se náš program a zapisovaly si ho do paměti. Dlouho vyčkávaly a pak, když byl projekt hotový, se ho zmocnily. Nyní je to jasné, začaly dělat pokusy na nás. Prozatím zvolna, jen malé mutace, ale pozoruji, že se začínám nějak měnit; a navíc - co se na mně a mých osmi druzích mění v opičí, to se na opicích mění na lidské.

Jednoho dne jsem viděl, že injekci mi přišel píchnout člověk. Podíval jsem se pozorně a poslední zbytky intelektu mi pravily, že jsem to já...

A tak se z nás nakonec staly opice, s téměř opičím myšlením a bez kouska vlastní vůle. Tehdy nás tito „opičí lidé“ vyvedly do borovicového lesa, kde jsme si dobrovolně upevnili oprátku kolem krku. Moje poslední lidská myšlenka byla na dávný sen o lese plném oběšených opic s živýma očima...